Μνημόσυνο ενδεκαετές μοναχού Νικοδήμου Γρηγοριάτη (5 Φεβρουαρίου 2009/2020)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 6 Φεβρουαρίου, 2020

"*...Ετι δεώμεθα υπέρ μακαρίας μνήμης και αιωνίου αναπαύσεως των ψυχών...*"

Αναμφίβολα υπάρχουν πολλοί φωτισμένοι και ενάρετοι ασκητές που με την άσκηση και την προσευχή τους ανθίζουν ως άνθη και σκορπίζουν τα αρώματα της ψυχής τους στο περιβόλι της Κυρίας Θεοτόκου, στο Άγιον Όρος ... Ένας από αυτούς τους διάττοντες αστέρες του μοναχισμού του Αγίου Όρους υπήρξε κι ο **μοναχός Νικόδημος Γρηγοριάτης**, που έφυγε αφήνοντας τον μάταιο τούτο κόσμο για την μόνιμη πατρίδα όλων μας, τον ουρανό. Πέρασαν ήδη έντεκα χρόνια (11) από την οσιακή κοίμησή του, όπου το Σάββατο 8 Φεβρουαρίου 2020 όπως κάθε χρόνο θα τελεστεί μνημόσυνο εις την **Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου εν Αγίω Όρει** εις τον κοιμητηριακό ναό των Αγίων Πάντων παρουσία των εν Χριστώ αδελφών του.
Η κοίμησή του είναι η μέρα της προσωπικής του νίκης και εορτής καθώς, εισάγεται στον κόσμο του ατελείωτου πεπληρωμένου αιώνος που διέπεται από την ολόφωτη και γλυκύτατη παρουσία και Βασιλεία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Αυτήν την αναστάσιμη ημέρα αγαλλιάσεως, της εξόδου του πατρός Νικοδήμου από τον επίγειο κόσμο, θέλουμε να πανηγυρίσουμε και εμείς μαζί σας σήμερα, γράφοντας λίγα λόγια αγάπης για αυτόν, προς δόξαν Θεού και ζωή του μέλλοντος αιώνος. Αμήν.
Η ολόφωτη παρουσία της οσιακής ζωής του πατρός Νικοδήμου του Γρηγοριάτου, θα βρίσκεται για πάντα χαραγμένη στην μνήμη και στην καρδιά, όλων αυτών που έτυχε να τον γνωρίσουν από κοντά και έλαβαν την αμέριστη βοήθεια και την εν Χριστώ αγάπη του. Ο πατήρ Νικόδημος ως ελάχιστος μοναχός, ίσος μεταξύ πρώτων, λαμβάνει όπως όλοι οι άνθρωποι τελικά από τον φιλάνθρωπο Θεό το επιτίμιο του θανάτου ως αντίδοτο φάρμακο της κακίας και της αρρώστιας που εισήλθε με την

παρακοή του Αδάμ στο ανθρώπινο γένος.

Ο θάνατος αντίθετα από ότι θέλουν να πιστεύουν οι πιο πολλοί άνθρωποι έρχεται στην ζωή όλων μας κολλύριο που βοηθά στην προσωρινή εκ του διαβόλου τύφλωσή μας. Ο βιολογικός θάνατος χορηγείται μετά την πτώση του ανθρώπου από τον παράδεισο (φαρμακευτικά) ως σωτήριος αναγκαίος ακρωτηριασμός προχωρημένης σήψεως. Μερίμνησε ο φιλάνθρωπος ιατρός των ψυχών και των σωμάτων να βάλει τέλος στην καρκινογόνο ένωση του ανθρώπου μέσω των παθών, με τον υπερόπτην αντίθετον εις στο θέλημα του Θεού διάβολον.

Ο αρχέκακος διάβολος και οι ιδέες του έρχονται σε πλήρη παραλογισμό στο θέλημα του Θεού από την αρχή της δημιουργίας του κόσμου, με άμεσα θύματα την ανθρωπότητα. Ο πρώην αρχάγγελος και νυν διάβολος μάχεται με όλες τις πανούργες δυνάμεις του το θέλημα του Θεού για την δημιουργία και για τον άνθρωπο. Παρεμβαίνει πάντοτε με δόλο και ψέματα στο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του ανθρώπου μόνο και μόνο λόγω φθόνου έχοντας την πεποίθηση ότι έτσι, θα εμποδίσει την ένωση - Θέωση του ανθρώπου με τον δημιουργό τον πατέρα πάντων υμών.

Ευτυχώς για τον ταλαίπωρο και ανήμπορο πλέον άνθρωπο, η σταύρωση του Κυρίου μας ήλθε ως ανέλπιστη ουράνια δωρεά σωτηρίας στο ανθρώπινο γένος. Ο Θεός Πατέρας σφαγιάζει τον μονογενή Υιό του, για να σωθεί το γένος των ανθρώπων από τον χωρισμό που έφερε η προπατορική πτώση (την αποχώρηση του ανθρώπου από τον Θεό). Αναδημιουργώντας το κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν μέσω της μυστηριακής ενώσεώς μας με τον σταυρωθέντα Χριστό, ο Θεός μας δίνει την δυνατότητα να μπορεί, εάν το θέλει και ο άνθρωπος να φεύγει συνεχώς από την μιαρή συμμαχία - ένωσή του με τον Θεομάχο διάβολο και εν τέλει από την αιώνια κόλασή του.

Με την σφραγίδα την βασιλική, που δεν είναι άλλη από το αναστάσιμο αίμα του Κυρίου και σωτήρος ημών Ιησού Χριστού υπογράφεται νέα Διαθήκη, ο θάνατος πλέον παραμερίζεται και το Άγιον Πνεύμα ζωοποιεί και πλημμυρίζει τα σύμπαντα με αποτέλεσμα να ανοίγεται ξανά η πύλη της επερχόμενης, αιωνίου, πεπληρωμένης, αγγελικής εν Χριστώ ζωής εν παραδείσω, αδιακρίτως για τον κάθε άνθρωπο.

Με σταυροαναστάσιμο τρόπο ο πατήρ Νικόδημος δέχεται με πολλή απλότητα και πίστη και περισσό ενδιαφέρον το σχέδιο του Θεού για την ζωή και τον θάνατό του. Αντιμετωπίζει με πολλή χαρά και γενναιότητα την ανακοίνωση του θεράποντος γιατρού του ότι επέρχεται σύντομα το τέλος αυτής. Δοξολογεί τον Θεό, που του έδωσε στην σύντομη ζωή του αυτό που ζητούσε παιδιόθεν η καρδιά του, δηλαδή να βρίσκεται στον πόνο των συνανθρώπων του. Επίσης, ευχαριστεί τον Θεό που μέσω του προσωπικού μαρτυρίου του αξιώνεται να νιώσει κι αυτός όσο είναι δυνατόν τον πόνο του Κυρίου μας πάνω στον σταυρό.

Την τελευταία επιθυμία του την ζητά από τον μοναχό πατέρα Δημήτριο, ιατρό της μονής, που ευρίσκετο μαζί του στο νοσοκομείο και είναι μία και μόνη: να προσευχηθεί η αδελφότητα για αυτήν την δύσκολη για τον άνθρωπο στιγμή (χωρισμού ψυχής και σώματος) και να ενημερωθεί άμεσα ο γέροντάς τους μακαριστός πατήρ Γεώργιος Καψάνης, ώστε να κανονιστούν οι προετοιμασίες της ταφής του στο μοναστήρι του.

Ως γνήσιοι φίλοι και εν Χριστώ αδελφοί του, και όχι δήθεν, ακολουθούμε την προτροπή του πατρός Νικοδήμου να μην επιζητούμε κοσμικές φιλίες στην ζωή μας και να αγωνιζόμαστε καθημερινά να γεμίσουν και να φωτιστούν οι υπόλοιπες ημέρες της επίγειας ζωής μας από γνήσιους φίλους του Χριστού και αληθινές διαπροσωπικές σχέσεις, αναζητώντας το θέλημα του Θεού στην ζωή μας.

Αυτό βέβαια σε όλες τις εποχές και όχι μόνο τώρα, εμπεριέχει τον πόλεμο, το μίσος και την απαξίωση των ανθρώπων, που ζουν με χαλαρότητα την έξοδό τους από αυτόν τον κόσμο, την σχέση τους με τον Θεό είτε τις σχέσεις τους με τους ανθρώπους. Άνευ Θεού Χριστού και χωρίς τα άγια μυστήρια της εκκλησίας μας όλα διασαλεύονται, όλα επιτρέπονται. Σε αυτές τις παραπάνω σχέσεις που δεν ποτίζονται από τον Υιό του Θεού, αφού δεν είναι βασισμένες στην αλήθεια και την γνησιότητα του τριαδικού Θεού, σίγουρα, κάποια στιγμή θα επέλθει η διάλυση με ολέθρια αποτελέσματα. Οι εγωπαθείς, κατεστραμμένοι πλέον άνθρωποι, εξαπλώνουν μολυσματικά τα μικρόβια της δικής τους προσωπικής παρακοής και τρέλας, αφήνοντας μαύρες τρύπες κακίας να ρουφούν την υπόλοιπη κοινωνία εις απώλεια.

Αντίθετα μεγάλη ήταν και θα είναι για τον εκλιπόντα, εις τους ουρανούς, μοναχό πατέρα Νικόδημο, η προσφορά βοηθείας και παρακαταθήκης που έδωσε σε όλους εμάς με την γεμάτη από πραότητα παρουσία του και στάση ζωής, ακολουθώντας κατά γράμμα στα λόγια και στις πράξεις το ζωντανό αποτύπωμα του Κυρίου μας επί της γης ως ένας ακόμη ερωτοχτυπημένος μαθητής του.

Ευελπιστούμε να σας μεταφέρουμε μέσα από τα λιγοστά λόγια αγάπης για αυτόν, αυτήν την τελεία και ευρύχωρη παρουσία, εν ελευθερία των δύο προσωπικοτήτων, αφενός του Κυρίου που αντανακλάται σε όλο της το μεγαλείο, ει δυνατόν σε κάθε άνθρωπο και αφετέρου στην συγκεκριμένη περίπτωση στο πρόσωπο του πατρός Νικοδήμου.

Μαρτυρία κας Βασιλικής φιλολόγου στο επάγγελμα. «*Σε κάποια και τόσο μη ηθελημένη επίσκεψη μου στην οικία του, είδα το πρόσωπό του να λάμπει!!! Όλο του το πρόσωπο έλαμπε όπως στις εικόνες των Αγίων, ήταν αδύνατον, για εμένα εκείνη την στιγμή, να τον κοιτάξω στα μάτια*». Αυτού του γνησίου φίλου του Χριστού στις συμβουλές και στην σύντομη οσιακή ζωή της μετανοίας του, εμβαθύνουμε ακόμα και τώρα, ύστερα από 11 χρόνια της κοιμήσεώς του με τα δάκρυα της δικής μας

μετανοίας, ώστε να εννοήσουμε και να βιώσουμε εν αγάπη το φοβερόν μυστήριον που ζούσε ο ίδιος. Την συνύπαρξή του με τον Χριστόν !!!

Οπότε και εμείς μιμηταί αυτού του διαχρονικού μαθητού του Χριστού να ποθήσουμε, όπως και αυτός στην δική μας ζωή, στην δική μας σάρκα, στο πνεύμα και στον δικό μας θάνατον. Την παρουσία του δικού του Θεού !! Του δικού μας Θεού του αληθινού !! Του ζώντος Θεού εν πνεύματι αγάπης και αληθείας εν ελευθερία. Μπορούμε βέβαια, όταν και εμείς οι άνθρωποι ξυπνήσουμε από τον λήθαργο του καθησυχασμού και ποθήσουμε την Θεϊκή μας καταγωγή να αναζητήσουμε και να βιώσουμε σιγά σιγά αυτήν την εξέχουσα διαπροσωπική σχέση με τον Θεό μας. Πάντοτε Θεού θέλοντος και συνεργούντος να λάβουμε και να διατηρήσουμε μέσω του Χριστού μας την μεγάλη δωρέα κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν με τον Θεό, που άλλωστε εξ αρχής πλαστήκαμε.

Είναι αρκετά προσιτό και εύκολο για εμάς τους χριστιανούς να προσερχόμαστε στο μυστήριον της Θείας μεταλήψεως και να μεταλαμβάνουμε. Όμως, όταν ο πατέρας Νικόδημος μεταλάμβανε, μεταλάμβανε φως!

Μαρτυρία ιερέως πατρός Ευσταθίου Κατσαμπάκη. «Όταν τον μετάλαβα, κάποια ημέρα, μέσα στο ιερό της ενορίας μου, την ώρα που άνοιξε το στόμα του, ένα δυνατό φως με έκανε να αποστρέψω το πρόσωπο μου από τον φόβο. Τότε κατάλαβα το μεγαλείο αυτού του μοναχού. Οι γνήσιοι φίλοι του Χριστού ζητούν ως έλαφος διψασμένη τον ίδιο και τις εντολές του. Γιατί μέσα εκεί, στις Θείες εντολές βρίσκεται χαραγμένο το σχέδιο του Θεού για την σωτηρία των ανθρώπων ως χάρτης ανεκτίμητου θησαυρού. Ενός θησαυρού αιωνίου και απρόσιτου, που αδυνατούν κλέφτες να τον συλήσουν που βρίσκεται και φυλάσσεται εντός του παραδείσου, μόνο για τους ταπεινούς και μετανοούντες ανθρώπους.

Η Εσταυρωμένη Αγάπη που περιμένει με υπομονή το πλάσμα του, με ανοιχτή την γλυκοματωμένη αγκαλιά του, ανακαλύπτεται μέσα στις Θείες εντολές και στα Θεία επιτίμια. Εκεί γίνεται συγχρόνως τόπος συνάντησης και έρωτας σταυρικός για τον άνθρωπο που αρχίζει δειλά δειλά να ψάχνει τον Δημιουργό του. Τόπος συνάντησης αφενός, διότι ο πανταχού παρών Χριστός είναι το Α και σιγά- σιγά γίνεται το Ω για τον νηπιακά πνευματικό άνθρωπο, διασφαλίζοντας στο πλάσμα του και τον δρόμο και τον τρόπο σωτηρίας. Έρωτας σταυρικός αφετέρου, γιατί για τις αμαρτίες του παιδιού του σταυρώνεται και πεθαίνει ο ίδιος και όχι ο υπόλογος αμαρτωλός παρήκοος άνθρωπος ως είθισται από την ανθρώπινη δικαιοσύνη.

Η αγκαλιά του Χριστού και ο ίδιος βρίσκεται εκτός από τις Θείες εντολές μέσα στα άγια μυστήρια της εκκλησίας μας. Μυστήρια που επεκτείνονται εις τους αιώνας, για να ενώνουν τα διεστώτα και να τα μετατρέπουν ως ένα ακόμα κύτταρο μέσα εις το πανάγιον σώμα του. Σε αυτήν την μοναδική ένωση Θεού και ανθρώπων προσβλέπουν

και ποθούν τον Χριστό τόκο τους έρωτα οι γνήσιοι φίλοι του Κυρίου. Μη μας παραξενεύει η έννοια της λέξεως γνήσιο. Οι πατέρες αφήνουν να εννοηθεί στις μαρτυρίες τους προς εμάς, ότι πρέπει να υπάρχει ως βαθιά εμποτισμένη από την ταπείνωση η ένυδρη ρίζα του γνησίου της προθέσεως, σε όλες τις αρετές και τις πράξεις μας. Εξάλλου το γνήσιο πνεύμα εκτοπίζει από τον άνθρωπο το κενόδοξο πνεύμα.

Το γνήσιο ως αληθινό που είναι αναδεικνύει το ταπεινό. Το ορθόδοξο πνεύμα ως γνήσιο και αληθινό, είναι πάντοτε και ταπεινό. Οπότε όποιος διακατέχεται από το ορθόδοξο πνεύμα πρέπει σε όλα τα θέματα και σε όλους τους καιρούς να καυτηριάζει τις κακοδοξίες και την μη αλήθεια και να μην εμποδίζει το μόνο αληθινό πνεύμα το ορθόδοξο να ζωοποιεί να φωταγωγεί και να λυτρώνει τον κόσμο αιώνια. Εάν δεν γίνεται αυτό, λυπούμε τον Θεό και από την άλλη κρύβουμε την αλήθεια στον κόσμο που δεν γνωρίζει.

Σε μια πολύ δύσκολη περίπτωση αφού υπήρχε στην μέση η απώλεια ενός μικρού παιδιού, ο Μιχάλης ο πατέρας, περίμενε εντελώς αντίθετη παρηγοριά (την κοσμική) από αυτήν που έλαβε από τον Νικόδημο το βράδυ της κηδείας του υιού του. Ο Νικόδημος, προκλητικά για τον Μιχάλη, θυμιάτιζε και έψελνε για πάρα πολύ ώρα χαρούμενος την δοξολογία των Χριστουγέννων την ώρα που όλοι πενθούσαν δίπλα από το νεκρό μικρό αγοράκι. Όταν ο Μιχάλης κάποια στιγμή του ζήτησε να απολογηθεί για αυτήν του την πράξη και ύστερα από πολλή πίεση, ο Νικόδημος χρειάστηκε να αποκαλύψει το όραμα που έβλεπε με το αποθανόντα μικρό παιδί εκείνο το βράδυ. Ο Νικόδημος και μόνον αυτός με τα μάτια της ψυχής του είδε το παιδί να χορεύει με αγγέλους πάρα πολύ χαρούμενο και όχι ο πατέρας ή η μητέρα !!! Ο Μιχάλης αρχικά δέχτηκε αυτήν την μαρτυρία από τον φίλο του τον μοναχό. Αλλά κάποια στιγμή, μετά από καιρό και αφού τον βασάνισαν αρκετά οι λογισμοί (σκέψεις), κατηγόρησε τον Νικόδημο ότι του είπε ένα φοβερό και μεγάλο ψέμα: ότι δήθεν είδε αυτός το παιδί του και όχι ο ίδιος ή η μητέρα του παιδιού έστω και μόνο για να τον παρηγορήσει ψεύτικα. Τότε ο Νικόδημος με πολύ σοβαρό και αυστηρό ύφος, ως γνήσιος ορθόδοξος χριστιανός, με βλέμμα που στηλιτεύει οποιαδήποτε αμφιβολία, γυρνά προς τον Μιχάλη και του λέει, αδελφέ μου το ψέμα είναι του διαβόλου και εγώ ποτέ στην ζωή μου δεν επεδίωξα να έχω οποιαδήποτε σχέση με τον πατέρα του ψεύδους τον διάβολο. Ο Μιχάλης από τότε ζει με βεβαιότητα την παραπάνω μαρτυρία - οπτασία του πατρός Νικοδήμου και ειρηνικά αποδέχθηκε την απώλεια του μικρού του παιδιού, συνεχίζοντας την ζωή του πιο κοντά στον Θεό.

Από την εκλεκτή γενεά των ανθρώπων που ζητούν τον Κύριον και την αλήθεια για τον κόσμο και την σωτηρία αυτού, προστέθηκε ένας ακόμα εξαιρετικός μοναχός, ο Νικόδημος, που προσέφερε ολόκαρδα την ζωή και την καρδιά του θυσία αινέσεως στον Θεό και στον συνάνθρωπο. Η ζωή του έρχεται ως ευωδία Θεού που μοσχοβολάει σε αντίθεση με μας, έρχεται να συμπληρώσει τα κενά στην δική μας ζωή καθώς

μοιράζεται απλόχερα και δωρεάν από αυτόν σε εμάς, τα εν Χριστώ αδέλφια του.

Πολλάκις όμως και κυριολεκτικά, ο ίδιος σαν ένα από τα ταπεινά μυρίπνοα άνθη του παραδείσου αναδύει Θεία αρώματα σχεδόν όλες τις ώρες της ημέρας και της νύκτας πάνω στην γη. Πάμπολλες οι μαρτυρίες από φίλους αδελφούς που βιώνουν το θείον γεγονός, όταν έτυχε να βρεθούν κοντά του (Νικήτας, Κωνσταντίνου, Δημήτρης, Δέσποινας, Βασιλικής, κλπ).

Είναι αδύνατον να νιώσει κάποιος την θεάρεστη εργασία της φιλοξενίας ή του γηροκόμου, εάν δεν έχει δοκιμάσει αυτά τα διακονήματα έστω και λίγο στην ζωή του. Αληθώς σας λέγω ότι πρέπει να βγάλουν αίμα τα πόδια και η καρδιά του ανθρώπου, για να μην λυπήσει καθώς διακονεί τον φιλοξενούμενο ή τον ασθενούντα συνάνθρωπό του. Ο Νικόδημος έχοντας ανοιχτό το νοσοκομείο – σπίτι του είκοσι ώρες το εικοσιτετράωρο, έκανε τον γηροκόμο στην πονεμένη μανούλα του, ενώ ταυτόχρονα φιλοξενούσε τους ανυπόμονους και κατά πολύ ανυπάκοους αδελφούς του που δεν ήσαν και λίγοι, καθημερινά.

Πολλοί είναι αυτοί που ωφελήθηκαν εν τέλει από την αιματηρή του θυσία, καθώς προσέφερε τον εαυτό του απλόχερα μέρα με την ημέρα με ολέθρια για την υγεία του αποτελέσματα. Αυτή η γεμάτη Χριστό καρδιά ενώ ήταν πενήντα ετών ηλικιακά υπολειτουργούσε ως ενός ενενήντα χρονών γέρου (λόγια του θεράποντος γιατρού του στο Ωνάσειο νοσοκομείο).

Είμαστε σίγουροι ότι ο ταπεινότατος Νικόδημος που καλά καλά δεν μας άφηνε να ασπαστούμε την δεξιά του δεν θα μας άφηνε ποτέ να τον εγκωμιάζουμε, εάν βρίσκονταν αυτήν την στιγμή κοντά μας. Είναι αδύνατον όμως και εμείς από την μεριά μας να σιωπήσουμε! Βρήκαμε αδελφέ, Νικόδημε, τον Χριστό στην εν Χριστώ ζωή σου. Παρηγορηθήκαμε πολλάκις δωρεάν από εσένα. Χαρήκαμε από τα λόγια σου και την προσευχή σου ενώ έπρεπε σύμφωνα με τα λάθη μας να στεναχωρηθούμε, βιώσαμε το προορατικό και το διορατικό σου χάρισμα σχεδόν απαρατήρητα.

Αναπτερώθηκε το πεσμένο ηθικό μέσα μας, τονώθηκε η πίστη και η αγάπη μας στον πνευματικό (τον ορατό θεό) όπως συνήθιζες να αποκαλείς με πολλή αγάπη τον δικό σου πνευματικό. Διδαχτήκαμε με απλότητα την πίστη, την ελπίδα, την αγάπη και την διάκριση που πρέπει να έχουμε στον Θεό και μεταξύ μας όλοι οι χριστιανοί. Νιώσαμε πολύ μεγάλοι, αλλά συγχρόνως ελάχιστοι μπροστά στον Θεό και στους Αγίους του που θυσιάζουν σε όλες τις εποχές ολόκληρη την ζωή τους και την εν τω κόσμο υπόληψή τους, για να μην εμποδίζετε καθόλου το θέλημα του Θεού, που δεν είναι τίποτα άλλο από το να γεμίζει ο παράδεισος από ταπεινές ψυχές.

Ο Νικόδημος, ως ελάχιστος αλλά συγχρόνως πολύ μεγάλος ποτέ δεν καπηλεύτηκε την δοθείσαν δόξα του Θεού σε αυτόν μέσω του πνευματικού του πατέρα (πάν

δώρημα τέλειο άνωθεν εστί εκ του Πατρός των φώτων). Με πολλή ταπείνωση και απλότητα ζούσε καθημερινά την χάρη του Θεού και από όλες τις δωρεές του Θεού, στην ζωή του ως κόρη οφθαλμού, φιλούσε την μεγαλύτερη δωρεά που είχε από τον Θεό πατέρα, την χάρη. Με το γνώθι σαυτόν προσπάθησε να τηρήσει μέχρι τελευταίας του αναπνοής την αρετή της ταπείνωσης. Μέσω της προσωπικής μετανοίας του επιζητούσε την σωτηρία του και συγχρόνως το παράδειγμά του μας δίδασκε κι εμάς να αναζητούμε την δική μας σωτηρία εν μετανοία με υπομονή. Μέσω των πατέρων της ορθοδοξίας του πνευματικού και της πρόνοιας του Θεού για όλον τον κόσμο ήθελε να λειτουργούμε με υγεία και να αποφεύγουμε την κακία μεταξύ μας. Ήθελε να μην μπορεί να μας πληγώσει η μητέρα της κολάσεως, η απιστία με το δηλητήριό της και μας σκοτώσει την ελπίδα στον Χριστό στον «αίρων την αμαρτία του κόσμου».

Η υπακοή του Νικοδήμου ήταν πράγματι νέκρωση μελών και θελήματος, εκούσιος θάνατος προς τον γέροντά του, μακαριστό πατήρ Γεώργιο Καψάνη όπως ακριβώς την ορίζει ο Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος και του είχε ζητήσει ο Άγιος Παΐσιος. Ποτέ δεν ήταν άεργος πάντοτε εκινείτο, πάντοτε αξιοποιούσε τον χρόνο του στα επίγεια και στα πνευματικά θέματα. Για να είμαστε πιο ακριβείς, είχε την χάρη να μετατρέπει τα επίγεια σε ουράνια, τα άχαρα και τα συνηθισμένα σε σπουδαία.

Εμείς ακόμα και τα σπουδαία στην ζωή μας έχουμε την τάση να τα προσπερνούμε με αδιαφορία ή το πολύ πολύ να τα υποβιβάζουμε σε συνηθισμένα και κακόγουστα. Η κενοδοξία που διαποτίζει μετά την παρακοή των προπατόρων μας Αδάμ και Εύα την ύπαρξή μας δεν μας επιτρέπει να αποκαλυφτεί εν χρόνω, στην ζωή μας, η αληθινή επουράνιος δόξα του Χριστού του Κυρίου και Θεού μέσα μας. Η τυφλή κενοδοξία και η ημιμάθειά μας δεν θέλει επίσης να λάμψει η δόξα του Θεού στην δημιουργία, στην τέχνη, στην επιστήμη, στα γράμματα, στις διαπροσωπικές σχέσεις και στα πρόσωπα που δεν είναι παρά μικρές εικόνες του Θεού. Μας έκανες αβίαστα να αναζητούμε τον Χριστό διακαώς μετά την ευλογημένη συνάντηση μας μαζί σου, αδελφέ Νικόδημε. Έκτοτε προσπαθούμε να απαλλαγούμε από την μιαρά κενοδοξία και να βαδίσουμε στα ταπεινά και όλο υπομονή χνάρια σου.

Πατέρα Νικόδημε, πάλι και πολλάκις σε εκλιπαρούμε, με τις ικετήριες προσευχές σου, ως παρρησία εις τον ζώντα Πανάγιον Τριαδικόν Θεόν, πάντοτε Θεού συγκατάβασις να αξιωθούμε να μετοικίσουμε ως αιώνιοι συμπολίτες όλοι μαζί εις την Βασιλεία του Κυρίου μας.

Χριστός Ανέστη. Αληθώς Ανέστη αδελφοί μου.

Χαίρετε και αγαλιάσθε εν Κυρίω για τον μακαριστό αδελφό ημών, μοναχό και πατέρα πάντων υμών, Νικόδημο τον Γρηγοριάτη. Αιωνία σου η μνήμη αξιομακάριστε αδελφέ ημών, αιωνία αυτού η μνήμη, Αμήν, Αμήν.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
8/2/2020